

תת"ע 1229/11/09 - וורקו אקווה איילה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1229-11-09 מדינת ישראל נ' איילה אווקה
תיק חיצוני: 52200551126

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	וורקו אקווה איילה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 12.11.09 ע"י כב' השופטת רחל טאובר ז"ל, בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב בהיותו שיכור, כשבדגימת אוויר נשוף, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 840 מיקרוגרם, העולה על המידה הקבועה, בניגוד לסעיפים 62(3) ו-64ב(א) לפקודת התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,000, פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים ופסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, במעמד עצירת המבקש על ידי המשטרה, הודיע לו השוטר כי יקבל את כתב האישום והבקשה לפסילה עד תום ההליכים בדואר וכי אין צורך שיתייצב בתאריך המצוין בהזמנה לדין, וזאת לאחר שהתייעץ עם קצין המשמרת אשר הורה לו להודיע על כך למבקש. לדבריו, למבקש לא היה מושג כי משמעות אי התייצבותו הינה שפיטה בהיעדרו וגזירת דינו. רק לאחר שנשפט קיבל הודעה על כך לביתו, וכשקיבל לא היה פנוי להתמודד עם השלכות גזר הדין, שכן משפחתו שרויה במצב כלכלי ואישי מורכב מאד, ולא נותר לו אלא לקבל את הדין.

ב"כ המבקש ציין כי המבקש בן 26, משפחתו ברוכת ילדים, מצבה הכלכלי של המשפחה קשה ולה חובות בהוצאה לפועל, ואחד מאחיו סובל ממחלת נפש. המבקש השתחרר מצה"ל עקב מצבה הקשה והמורכב של משפחתו ועובד סביב השעון בכדי לסייע להוריו.

לבקשה צורף תצהיר המבקש, העתק פרוטוקול מדיון שהתקיים בפני רשם ההוצאה לפועל ביום 5.1.14, העתקי תעודות שהייה במעון מתאריכים 11.10.11 ו-25.10.11, העתק טופס פניה לביטוח לאומי, העתק מכתב לוורקו ארגנאו מלשכת הפסיכיאטר המחוזי מיום 17.1.10.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהבקשה לא מקימה כל עילה לביטול פסק הדין, וצינה כי מדובר בפסק דין מיום 12.11.09 ואין כל הצדקה לשנותו או לבטלו. מצב כלכלי או חובות כספיים אינם עילה לביטול פסק דין.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

טענת המבקש כי השוטר הודיע לו כי יקבל את כתב האישום והבקשה לפסילה עד תום ההליכים בדואר וכי אין צורך שיתייצב בתאריך המצוין בהזמנה לדין נראית תמוהה בעיני.

מעיון בהזמנה לדין וכתב האישום, עולה כי זו **נמסרה לידי המבקש ביד, מצוין בה במפורש מועד הדיון והשעה וכן מופיעה חתימתו על גביה**. אני סבורה כי המבקש לא היה חותם על ההזמנה לדין אם לא היה מבין אותה, ואם לא היה ברור לו אם עליו להתייצב לדיון, לאור דברי השוטר, כטענתו, ומה המשמעות של אי התייצבותו, יכול היה לברר זאת מול השוטר, או מזכירות בית המשפט או לפנות לקבלת ייעוץ משפטי, כפי שידע לעשות זאת כעת. לפיכך, אין מחלוקת כי המבקש זומן כדין, ומהטעמים השמורים עימו לא התייצב לדיון.

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי, אמנם לכל אדם זכות ליומו בבית המשפט, אולם זכות זו אינה מוחלטת, ויכול שהתנהגותו של הנאשם תותיר את בית המשפט ללא ברירה ויצטרכו לדון בעניינו גם בהעדרו. הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסן עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הן נועדו למנוע מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו לדיון בעניינו. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך שהמשפטים ינהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול שלא לצורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור ועל בתי המשפט עומס נוסף. משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו. (רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא הראה כי ייגרם לו עיוות דין כלשהו אם לא יבוטל פסק הדין. **בפי המבקש אין כל טענה לגוף האישום**

שיוחס לו - נהיגה בשכרות, אלא אך טענות לעניין מצב כלכלי ואישי קשה, אשר אינם מהווים עילות לביטול פסק הדין.

כמו כן, העונש שהוטל על המבקש הינו עונש סביר לעבירה החמורה בה הורשע ואין בו חריגה מנורמת הענישה המקובלת בעבירה זו.

יצוין עוד כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה רק ביום **17.9.15**, כאשר פסק הדין ניתן כבר ביום **12.11.09**. זאת, בניגוד לסעיף 130 (ח) לחוק, אשר קובע כי בקשה לביטול פסק דין תוגש בתוך 30 יום מיום שהומצא פסק הדין לנאשם. הסבריו של המבקש כי לא היה פנוי להתמודד עם השלכות גזר הדין עקב קשיים כלכליים ואישיים, אין בהם להצדיק הגשת בקשה לביטול פסק דין בחלוף למעלה מחמש שנים.

ראה לעניין זה: רע"פ 3972/09 יצחק רובין נ' מדינת ישראל: "... בנסיבות אלו היה על המבקש להציע הסבר למחדלו, ובדין נקבע כי הסברו לעניין זה (קשיים כלכליים, בריחה מנושים, ומצב נפשי קשה), אינו מקים עילה לביטולו של פסק הדין, ומקל וחומר שאין בו כדי להסביר את העובדה שבמשך 5 שנים החליט המבקש לנגד דרך של שב ואל תעשה".

על יסוד האמור לעיל, משלא הובא כל טעם מוצדק לכך שהמבקש לא התייצב לדיון אליו זומן כדין, ומשלא הראה המבקש כי ייגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, ונוכח האיחור הניכר בהגשת הבקשה, שוכנעתי כי דין הבקשה להידחות.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ל' כסלו תשע"ו, 12 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.